

5. fejezet

HA AZ OKOS LÁTJA A VESZEDELMEK, ELREJTŐZIK,
AZ EGYÜGYŰEK PEDIG BELEKEVEREDNEK, ÉS MEGJÁRJÁK.

(A példabeszédek könyve, 22. fejezet, 3. vers)

Dina és Jacob esküvőjét májusban ülték meg, abban az évben, amelynek júliusában a lány betöltötte tizenhatodik évét.

A menyasszonyt lombokkal ékesített vitorlás csónakon vitték Fagernessettől a templomig. Bár nyugodt tenger fölött ragyogott a nap, Dina egy farkasbőrön ülve didergett, amelyet az előljáró egy oroszral folytatott csere alkalmával szerzett.

A sekrestyében adták rá Hjertrud keskeny csipkével szegett, fehér muszlin menyasszonyi ruháját. A szoknyát bevarrt szalagokkal redőzték. Legalul négy széles szegély díszítette. A bőven ráncolt és csipkével ékesített mellrész szív alakot formázva borult a keblére. A puffos ujj anyaga olyan vékony és áttetsző volt, akár a pókháló.

A ruha, annak ellenére, hogy kimosták és gondosan kifőzték lúgban, dohos volt, és molyirtószagot árasztott. De mintha ráöntötték volna.

Bár Dinát alaposan kistafirozták, és minden holmiját ládába és bőröndökbe csomagolva Reinsnesre küldték, úgy viselkedett, mintha az egész csupán valami játék volna.

Megrázta magát, és nyújtózkodott, csak nevetett rajtuk, amikor öltöztették és felékesítették. Éppúgy, mint amikor annak idején Lorchkal gipszmaszkban szerepjátékot játszottak.

Teste mintha egy jól fejlett állaté lett volna. Ám az esküvő előtti napon felmászott a nagy nyírfára, és jó ideig odafent üldö-

gélt. Mindkét térdén horzsolás éktelenkedett, mert néhány nappal korábban elesett, amikor a tengerparti köveken ugrándoza sirálytojás után kutatott.

A vőlegény tizenkét evezős dereglyén, nagy kísérettel és hatalmas lármával érkezett.

Negyvennyolc évével és őszbe csavarodó szakállával fiatalabbnak tűnt Dina apjánál, pedig idősebb volt nála. Az előljáró a jólétnek és a puncsnek köszönhetően idő előtt megvastagodott, Jacob viszont megőrizte vékony alakját.

Úgy határoztak, hogy a lakodalmat Reinsnesen tartják, mivel oda rövidebb az út a templomtól, és több vendéget is tudnak fogadni. Ráadásul ott szolgált a megye legjobb szakácsnője, Oline.

Igen vidám esküvő volt.

Vacsora után a vőlegény körbevezette a menyasszonyt. Odafele. Megmutatta neki a hálótermet a csodálatos mennyezetes ágygal. Új függönyt és új mennyezeti selymet varratott rá. A faburkolat bársonyapétája is új volt, szegélyét indák díszítették. Dina végre megnézhetette a ruháskamrákat és az üvegajtós könyvszekrényeket, melyek kulcsát a szekreteren álló kínai kancsóba rejtették. A nagy, sötét padlásfolyosón az ágyneműszekrényt. A kitömött hófajdot, amelyet Jacob maga lőtt, és amelyet Koppenhágában preparáltak ki és Karen Anya kalapdobozában szállítottak ide. De mindenekelőtt: a hálótermet és a mennyezetes ágyat. Jacob remegő kézzel fordította el a kulcsot, majd mosolyogva Dinához lépett, és az ágyhoz nyomta.

Jó ideje megszállottja volt már. Hogy meglelje a nyílását. Hogy behatoljon.

Kikapcsolta a menyasszonyi ruhát.

Zihálva, gügyögve és összefüggéstelenül biztosította Dinát afelől, hogy ő a legcsodálatosabb teremtmény, akivel valaha találkozott.

Először úgy tűnt, mintha a lányon valamiféle kíváncsiság lenne úrrá. Vagy hogy meg szeretné óvni Hjertrud ruháját a férfi mohó kezeitől. A ruha mindenesetre lekerült róla.

De hirtelen úgy tűnt, mintha a menyasszony nem tudná összehangolni Jacob szavait és cselekedeteit.

Körömmel támadt a férfira. És sárgaréz szegecsek voltak a selyemcipőjén. Csak a vak szerencsének köszönhető, hogy nem nyomorította meg a férjét egész életére.

– Rosszabb vagy, mint egy csődör! – sziszegte, miközben könny és takony patakozott az arcán.

Láthatólag pontosan tisztában volt azzal, mi hajtja a csődöröket.

Dina már vadul menekült az ajtó felé, amikor Jacob felfogta, mire készül. Vágya menten elillant, ahogy ráébredt, miféle irányt vehetnek az események.

Egy darabig lihegve, erejüket méregetve álltak egymással szemben.

Dina megtagadta, hogy visszavegye a ruháját, amelyet Jacob tépett le róla.

Erővel kellett visszakényszerítenie rá a hosszú szárú alsóneműt, éppúgy, ahogyan lerángatta róla. Ráadásul az egyik hasíték szalagjai leszakadtak. Ügyetlenül kapkodott.

Ennek ellenére kénytelen volt elviselni az elképzelhetetlent, a rettenetet, amikor Dina végül kitepte magát a kezéből, és lerothant a lépcsőn. Az előljáróhoz, a vendégek közé. Fehérneműben, selyemcipőben és harisnyában.

Ez volt az első alkalom, hogy Jacob azt érezte, Dina semmiféle határt nem ismer. Hogy egy cseppet sem tart az emberek ítéletétől. Hogy villámgyorsan mérlegel – és cselekszik! Hogy veleszületett érzéke van ahhoz, hogy abból, ami őt sújtja, másoknak is juttasson.

Ez az első alkalom azonnal kijózanította. A lány bizonyos tekintetben gonosztevőt csinált belőle a saját esküvője napján.

Dina hatalmas lármával dübörgött le a lépcsőn, majd egy szál alsóneműben, mintegy harminc elkerekedett szempár előtt keresztülrohant a szobákon.

Kiütötte az előljáró kezéből a puncsos poharat, amelynek tartalma szerencsétlen módon annak egész környezetét beterítette. Azután az apja ölébe mászva hangosan és tisztán, hogy mindenki hallja, felkiáltott: – Most már menjünk haza Fagernessetre!

Az előljáró szíve több ütést is kihagyott. Megkérte a szobalányt, gondoskodjon róla, hogy a menyasszony újra „illendő állapotba” kerüljön.

Égett a dühtől, mert rájött, hogy Jacob képtelen volt uralkodni magán, és nem bírta kivárni a nászéjszakát, amíg az emberek nyugovóra térnek. Haragudott Dagny-ra, amiért nem készítette fel a lányt arra, amit elvárnak tőle. Pedig megígérte. És saját magára is mérges volt, mert nem látta előre, hogy Dina pontosan úgy viselkedik majd, ahogyan tette. De most már késő.

Az előljáró meglehetősen gorombán söpörte le Dinát az öléből, majd megigazította magán az ingmellel és a nyakkendővel. Sajnálatos módon minden puncsfoltos lett.

Dina úgy állt ott, mint egy vad tekintetű, csapdába esett állat. Azután kirohant a kertbe. Egy hiúzt is meghazudtoló fűrgességgel kúszott fel a kerti lak mellett álló magas zelnicemeggyfára.

És nem mozdult onnan.

Dagny ekkor már mindenki szeme láttára zokogott. Az emberek ugyanabban a sarokban szobroztak összeverődve, ahol Dina berobbanásakor tartózkodtak. Torkukra forrt a szó. Az eseres szerencsére már odakint járt a tengerszoroson, így semmit sem látott vagy hallott az egészből.

Az előljáró volt az egyetlen, aki rendelkezett némi gyakorlati érzékkel. Kiment a kertbe, és szitokszavakat bömbölt a fa felé, amelyen a lengén öltözött alak kuporgott.

Az ünnepélyes pillanat és diadalmenet, hogy az előljáró a legjobb barátjához adta a lányát, rémálommá változott.

A szolgálók és a vendégek egy ideje már a meggyfa alatt gyülekeztek, mire a vőlegény, Reinsnes ura lemerészkedett az emeletről.

Nem sietett, előbb gondosan rendbe hozta a ruháját, a szakállát és a haját. A legrosszabbtól tartott. A tomboló apa dühétől és az előkelő vendégek jeges közönyétől.

A szalon ablakának függönye mögé bújva szemügre vette a fenyegető kép részleteit.

Attól félt, hogy az arcát szégyenpír borítja. Hímtagja ernyedten lógott nadrágjában, amikor a lépcsőn kifelé indulva pillantása találkozott Karen asszony aggódó tekintetével.

Az asszony jóval messzebb állt a fa körüli cirkusztól, és épp fia keresésére akart indulni.

Jacob észrevette a meggyfa körüli gyülekezetet. Dina fekete fejtollú, nagy, fehér madárként gubbasztott odafent.

A kovácsoltvas korláttal szegélyezett, széles kőlépcsőn állva olyan kép tárult elé, amelyet azelőtt még sosem látott. Elképesztő volt! Egy csapatnyi zavarodott ember a fa körül. A kiabáló és rimánkodó előljáró. A sűrű, zöld lombokon átszűrődő esti napfény. A margaréták a szív alakú ágyásban. A fa tetején kuporgó lány mintha már ezer éve ott ülne, és nem is tervezné, hogy az elkövetkező évek során elhagyja az ágat. Olyan tekintettel figyel az embereket odalent, mintha hangyák bosszantó karavánja mászkálna alatta. Jacob nevetésben tört ki.

Még akkor is hahotázott, amikor kihozta a létrát az istállóból, és mindenkit visszaparancsolt a házba, hogy zavartalanul elintézhesse a dolgot. Miközben a nevetéstől csukladozva arra várt, hogy az utolsó vendég is eltűnjön a házban, egészen megfélekedett arról, hogy voltaképpen szégyellnie kellene magát.

Azután a fához támasztotta a létrát, és felmászott.

- Dina! – szól fel a lánynak halkán és kacagástól rázkódva.
– Nem jönnél le onnan ehhez a rémséges bakkecskéhez itt? Beviszlek a házba, olyan óvatosan, mintha a Bibliát cipelném a karjaimban.
– Te mocskos kutya! – sziszegte a menyasszony odafentről.
– Igen, igen!

- Miért vagy olyan, mint egy csődör?
  - Nem tehetek róla... De megjavulok...
  - És honnan tudjam, hogy igazat beszélsz?
  - Esküszöm!
  - Mire?
  - Hogy soha többé nem szorongatlak úgy, mint egy csődör!
- A lány felhorkantott.
- Tanúd is van rá?
  - Igen, Isten az égben! – felelte gyorsan Jacob attól rettegve, hogy az előljáró lánya hús-vér tanúkat követel majd.
  - Esküszöl?
  - Igen! És ha nem tartom meg, ott helyben vigyen el a halál!
  - Csak azért mondod, hogy lejöjjen innen.
  - Igen! De igazat szólok...

A lány előrehajolt, amitől két melle azzal fenyegetett, hogy kibukik a fűzöből. Fekete haja olyan volt, mint egy hínárerdő, amely teljes pompájában mutatkozott meg, és elsötétítette az eget Jacob előtt.

Jacobnak derengeni kezdett, hogy talán mégiscsak öreg ehhez a menyasszonyhoz, aki egy fa tetejére menekül előle. Ez sokkal több fizikai erőt követelt, mint amivel ő bírt. De nem akart tudomást venni róla. Egyelőre.

- Tágulj onnan, hogy lejöhessenek! – parancsolta a lány.

Jacob leászott a földre, és tartotta a létrát Dinának. Behunyta a szemét, és mélyen beszívta az illatát, amikor a lány elhaladt mellette.

Jacob egy boldog bohóc volt. Isten és a vendégek szemében. Az este további részében be kellett érnie Dina illatával, mégis úgy érezte magát, mint Isten utolsó kiválasztottainak egyike. Még sokkal közelebb fog jutni anélkül, hogy a lány a fa tetejéig menekülne!

Az előljáró nem sokat értett az egészből. Elképedt, hogy a barátja mennyivel oktalanabb nőügyeket illetően, mint üzleti dolgokban. A fagernesseti előljárót ért személyes sértésnek vette a kínos incidenst.

Karen Grønelv özvegyasszony ellenben elgondolkodott a történeteken, és igen nyugtalanul nézett szembe a ténnyel, hogy ez a fiatal lány fogja megkapni a reinsnesi birtok kulcsait, és vezetni majd Jacob háztartását.

Ugyanakkor meg is mozdult benne valami. Ez a Dina, akiről annyi különös história kering, érdekelte őt. Nem helyénvaló, hogy egy jó családból származó fiatal leány ennyire fékezhetetlen legyen. Fogalma sincs, hogyan kell viselkedni!

Karen Anya úgy vélte, Jacob igencsak kemény fába vágta a fejszét ezzel az elhamarkodott házassággal. De nem szólt semmit.

Johan Grønelv húszéves volt. Épphogy hazatért az iskolából az apja esküvőjére. Órákon keresztül az egyik sarokban gubbasztott és egy repedést bámult a padlódeszkán.

Jacob megtartotta a szavát. Nagyon óvatosan közeledett. A mennyezetes ágyban kellett aludniuk a hálóteremben. Minden elő volt készítve. Szépen elrendezve és feldíszítve. A csipkeszegélyek és a lepedők vakítottak az áprilisi hóban. Májusban lúgban kifőzték, kiöblítették és kitergették őket. Mángorolták és szépen összehajtogatták, majd rózsaszírommal teli zacskókkal együtt a padlás folyosóján álló, nagy ágyneműszekrénybe tették, hogy ott várakozzanak a következő esküvőig.

Éjszakai világosság és könnyű csipkefüggönyök. Magas talpú, zöldesen csillogó poharak. Borral és vízzel teli kristálykancsók. A vázákban virágok, melyeket a réteken és a kertben szedtek. Az ablakon beáradó friss, zöld lomb illata. A vízesés távoli moraja és a szél zúgása a hegyek felől.

Jacobnak minden ügyességére szüksége volt. Bársonypuha kézzel közeledett. Az első dolga az volt, hogy lehúzta Dina cipőjét, amellyel az este folyamán már fájdalmas kapcsolatotba került.

Megnevezhetetlen testtája továbbra is érzékeny volt. Még tartott az émelyítő szédelés, ami akkor kezdődött, amikor Dina cipője célba talált.